

heller ikke. Jeg vil kun, da de dog findes enkelte Personer, som ikke ere i det Tilfælde at komme ud og tjene, nævne en Samsundsklasse, til hvilken jeg ikke kan negte, at Lovforslaget væsentligt sigter, naar det siger, at de, der ere saa fattige, at de ikke kunne bidrage Noget, skulle være fri og faae Bidraget af Statskassen. I Parenthes vil jeg bemærke, at man har spurgt mig underhaanden, hvem der skal afgjøre det. Dertil vil jeg svare, at det maatte være Bestyrelsen for Anstalten, tilsidst Indenrigsministeriet, der kom til at afgjøre det, idet man forudsætter, at det vilde afgjøre det efter humane Grundsætninger. Men her møder man ganske vist, som før antydet, en Samsundsklasse, med hvilken jeg tror, at man maa have den allerstørste Medfølelse, og som netop vil blive rammet, fordi disse Personer i Reglen ikke ere i Andres Tjeneste, men leve paa egen Haand. Jeg sigter til det store Antal Syerker i Danmark. Deres Tal er, saavidt jeg minde, ca. 20,000, og en Mængde af dem er sikkert mellem 15 og 22 Aar. Deres Løn, den Indtægt, de kunne have, er jo saa ussel, det vide vi Alle, at man næsten maa undre sig over, at ikke flere af dem give efter for de Fristelser, der optaaene sig overfor disse svage Folk netop i den Alder. Her er et Samsundsklasse, maaffe det allerværste; thi her er den svageste Modstand og den stærkeste Fristelse. Jeg skal ikke komme videre ind paa dette, men Enhver kan tænke sig Fortættelsen, og jeg vil her kun sige, at vi navnlig have haft denne Samsundsklasse for Die, da vi optog i Lovforslaget den Bestemmelse, at for den, der er saa fattig, at han ikke selv kan gjøre Indskud, gjør Staten det. Nærmere kunne vi ikke gaa Tanken. Jeg tør forudsætte, at enhver human Bestyrelse af en sliq Anstalt vil have Die derfor og sørge for, at det kan afholdes af Statskassen som noget i og for sig Uerholdeligt ligesom enhver anden Slat, der ikke kan faas. Man har spurgt os, hvorfor vi netop har valgt det 15de til det 22de Aar til Evangen, det har nemlig den høitærede Minister spurgt om. Jeg veed ikke rettere, end at jeg udviklede dette i forrige Møde. Jeg sagde, at i den Alder er det for det Første godt at vænne Folk til Sparommelighed, og jeg bemærkede derhos, at det i Reglen ikke er de Vedkommende selv, men deres Foresatte, være sig Husbonde, Handlende, Haandværkere, Fabrikanter, Skipper — thi opsaar Skipper have vi taget Hensyn til ved en Bestemmelse om, at der kan indbetales til Konsuler eller Vicekonsuler — der komme til at betale. Thi i den Alder ville de meget ofte, maaffe næsten altid, være i Andres Tjeneste, og Forholdet vil derfor faktisk udvikle sig saaledes, at det ikke vil være de Paagjældende selv, men de Arbejdsgivende, som i Virkeligheden komme til at betale Indskudet, saaledes som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen)

**

forlangte. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds vilde absolut have, at man skulde lægge hele Byrden over paa Arbejdsgiveren. Vi have ikke troet at kunne gaa saa vidt, navnlig fordi vi gik Lovforslaget gennemført, men det ærede Medlem vil se, at her ligger egentlig hans Tanke, og desfor man udvidede Evangen noget længere, f. Ex. til det 25de eller det 30te Aar, vilde man fremdeles ganske sikkert ramme Arbejdsgiverne, men vi have haft Betænkelighed derved, navnlig ogsaa ved at tvinge Folk til at betale Noget i den Tid, de opfylde deres Børnepligt, da de i Reglen ikke ere istand dertil, nemlig fra det 22de til det 25de Aar. Den høitærede Minister spurgte os ogsaa, hvorfor vi netop havde valgt Aldersklassen fra det 15de til det 22de Aar til at betale en Præmie, der blev et forudbetalt Bederlag for en Understøttelse, de kunde faae i Tilfælde af Invaliditet. Ja, jeg sagde det forrige Gang, men jeg skal gjentage det; det ligger vægret paa den flade Haand. Der er ingen Aldersklasse, naar man vil tage Folk fra det 15de Aar opad og ikke henvende sig til Børn, der behøve kan taale, at de Indskud, de gjøre, ved deres Død — thi om anden Bortfalden er der ikke, som den høitærede Minister mente, Tale — ikke tilfalde deres Arvinger; thi disse Folk i en Alder af mellem 15 og 22 Aar have i Reglen Ingen, for hvem de ere naturlige Forsørgere; have de det, indeholder Lovforslaget Bestemmelser om Undtagelse i den Henseende. Det er Grunden; vi gjøre Ingen Uret herved, og i de øvrige Forhold er Anstalten en Sparekasse. Det maa jeg ogsaa stærkt fremhæve overfor den høitærede Minister, der stadig talte om, at disse Penge gik bort og ikke kunde faas igjen. Nei, de kunne faas igjen: undtagen imellem det 15de og 22de Aar, da de falde bort. Det er Grunden til, at vi have valgt Tiden mellem det 15de og 22de Aar til dels at være tvungen Grundlag for Alderdomsforsørgelsen, dels Middel til at opsamle en Invalidefond. Den Bemærkning, den høitærede Minister gjorde med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem der var Invalid og kunde nyde Godt deraf, har efter min Formening slet Intet at betyde. Spørgsmaalet derom har været behandlet mange Gange af os. Vi ere standse ved dette, at en Arbejder, som bliver Invalid enten under sit Arbejde eller f. Ex. ved en Ternbaneulykke, har Krav paa at erholde Invalideforsørgelse, vi have ikke holdt os saa nøie, som man har gjort i andre Forhold, til en Kausalitetsforbindelse mellem Ulykken og Arbejdet; det have vi ikke troet rigtig, tilmed da Antallet, som det er oplyst i Bemærkningerne, i Danmark er saa overordentlig ringe i Forhold til, hvad der er Tilfældet i andre Lande, nemlig kun 100—150 om Aaret. Det vil altsaa hverken blive en byrdefuld Administration, som den høitærede Minister foreslog, eller en stor Udgift, som den høitærede Minister ogsaa frygtede. Vi have ogsaa